

Tanárainktól búcsúzunk

2020. június 15.

Tisztelt Igazgató Úr! Kedves Tanáraink!

Most Önökhöz szeretnék szólni az évfolyam nevében!

Sokan, sok helyről érkeztünk. Volt már múltunk, voltak barátaink, búcsúztunk iskolától, tanároktól, társaktól. Ám most, már hivatalosan is éretten, és mindenképpen a felnőttkor küszöbén talán még mélyebben át tudjuk érezni ennek az eseménynek a fontosságát. Átérezzük, hiszen emlékeink már mélyebbek, és nem felejtődnek, mint ahogyan az óvodásé vagy a kisiskolásé, aki csupán szülei szavai alapján tud visszaemlékezni.

Mi már nem felejtünk. Szívünk mélyéig égtek az itt töltött évek, az iskolás napok. Voltak nehéz, fájó pillanatok, és sok vidám nevetéstől hangos is, de a legtöbb talán a mélán hallgatás volt. Viszont, kinek nincs olyan emléke, amikor könnyesre nevetette magát egy-egy órán?

A vetélkedőkre, a felejthetetlen kirándulásokra, és persze a szalagavatóra nosztalgiával gondolunk majd vissza. Voltak dolgozatok, amik bizony erőt és idegrendszert igénylők voltak, mégis erősek voltunk így együtt.

Együtt éltünk itt, mint egy nagy család. Reggel, mikor megérkeztünk, kicsit olyan volt, mintha hazaértünk volna: vártak bennünket ölelések, kézfogások... barátok, közös házi feladat írások.

Nehéz szavakba önteni és sorra venni, mi mindent adtak az itt töltött évek, persze a tudáson túl, melyek lehetővé tették, hogy kezünkbe tartsuk az érettségi bizonyítványt. Mindenekelőtt természetesen ezért tartozunk hálával minden adys pedagógusnak.

Tisztelt Igazgató Úr! Kedves Tanáraink!

Önök tanítottak, neveltek bennünket fáradhatatlanul, áldozatos munkával és nagy odaadással próbálták belénk plántálni a tudást. Gyarapítottak szellemileg, formálták jellemünket. Ezért mi mindannyian örökre hálások leszünk. Még ha ezt eddig nem is hoztuk kedves tanáraink tudtára, ezennel ígérjük, hogy bárhová is sodorjon bennünket az élet, úgy fogunk cselekedni, ahogy itt e falak között megtanultuk, mindig mindenkor helyt fogunk állni ADYS DIÁKhoz méltóan.

Köszönjük azt, hogy ha mi sokszor meg is torpantunk, feladni készültünk – ÖNÖK akkor sem hagytak minket cserben! Köszönjük, hogy mindig biztattak, bátorítottak és mindig képesnek tartottak bennünket a lehetetlenre is!

Köszönjük, hogy elviseltek minket akkor is, amikor elviselhetetlenek voltunk, ami valljuk be, igencsak nehéz lehetett. Igaz, nem voltunk tökéletes évfolyam, nem voltunk tökéletes közösség: ha kellett, vitába szálltunk egymással, néha Tanárainkkal is, de mindig megoldottuk! Sok mindennel megküzdöttünk, olyan dolgokkal is amire nem számított senki sem, de együtt sikerült!

Köszönjük, hogy tettek azért, hogy valamennyien felismerjük, vannak értékeink - úgy gondolom igazán remek munkát végeztek! *Sidney Hook szavaival élve: „Mindenki, aki visszagondol a saját oktatására, tanárookra emlékszik, nem módszerekre vagy technikákra. A tanár a szíve az oktatásnak.”* Nekem biztosan lesz kikre visszaemlékezniem!

És ahogy most itt körülnézek diáktársaimon, felszabadultan mondhatom: MEGCSINÁLTUK! Kezünkben van az a bizonyítvány, ami kaput nyit az útra, mely céljaink felé vezet. Most már BÁRMIVÉ válhatunk! Ezt nem csak magunknak, de tanárainknak is köszönhetjük!

Most eljött a búcsú ideje, eljött ez a nap is, amit mindenki annyira várt, most mégis mindenkiben vegyes érzések vannak: öröm, nosztalgia, félelem, bizonytalanság, hogy mi lesz ezután? Mi a következő lépcső, amit meg kell lépnünk ahhoz, hogy elérjük céljainkat?

A szemük fénye évfolyam nevében szeretnék köszönetet mondani mindannyiuknak. Mindig hálával és szeretettel fogunk Önökre visszagondolni, talán ez a legtöbb, amit adhatunk, hogy SOHA nem feledjük az itt eltöltött éveinket.

Reméljük, hogy Önök is szívesen fognak visszaemlékezni ránk, és kisebb-nagyobb csínytevékenységeinket a feledés homálya fedi!

Kedves Igazgató Úr! Kedves Tanári kar! Kívánunk mindannyiuknak jó egészséget, sok boldogságot, jó és még jobb diákokat... és a különleges tanév végi események után egy szép és nyugodt nyarat!

Mindent összegezve talán iskolánk névadója, Ady Endre volt az, aki a legjobban megtudta fogalmazni, a bennünk lévő érzéseket:

„Nagyon szép kis társaság volt.

Egyik léhább, mint a másik.

Átgondolok minden órát

A keserű búcsúzásig...”

Nos, átgondoltunk minden órát és egyszóval: **Köszönjük!**

Szeretettel búcsúzik a 12. évfolyam nevében: Barócsy Anna 12. c

